

Arrest

nr. 188 801 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 augustus 2016, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2016 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [A. H. S.]

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te : [...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijs dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een werkloosheidsattest voor van het HVW voor de maanden juni, juli en augustus 2016. Uit het dossier blijkt echter niet dat de referentiepersoon is vrijgesteld van actief naar werk te zoeken alsook dat hij heden actief op zoek is naar werk. Vandaar dat deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Dat Mevrouw [A.] en de heer [G.] sinds 21.07.13 getrouwd zijn.

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij op de hoogte was dat verzoekster getrouwd was.

Dat het privéleven van verzoekster beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat tegenpartij de situatie van verzoekster had moeten analyseren met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het belang van nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt.

Dat tegenpartij niet kon overgaan tot betekening zonder de integratie van Mevrouw [A.] in België in acht te nemen.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name het familieleven van verzoekster.

Dat Uw Raad op 18.12.14 aangaf dat:

"Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afwijping die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het middel is in de besproken mate gegrond. (RvV, nr. 135 526 van 18 december 2014)

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: "De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen";

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165) ;

Aangezien de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rechtvaardigt door het feit dat het legaal verblijf van verzoekster in België verstreken zou zijn;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Inderdaad « l'ordre de quitter le territoire délivré sur la base de l'article 7 de la loi précitée est une mesure de police par laquelle l'autorité constate une situation visée par cette disposition » («vrije vertaling :« het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van artikel 7 van voornoemde wet is een ordemaatregel door middel van deweike de overheid een situatie gevisieerd door deze bepaling vaststelt») (RVV, n°14727, §3.1.2);

Toch heeft Uw Raad tegelijkertijd er aan herinnerd dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statuieren rekening houdend met aile elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...)») (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

In het dossier MUGENZI/Frankrijk no 52701/09. van 10 juli 2014, heeft het Europese hof voor Mensenrechten verklaard dat het zich laattijdig uitspreken over de gezinshereniging van de verzoeker als gevolg had dat het artikel 8 EVRM geschonden was.

« 61. Enfin, la Cour constate qu'il aura fallu plus de cinq ans pour que le requérant soit fixé sur son sort. Elle estime qu'il s'agit d'un délai excessif, eu égard à la situation particulière du requérant et à l'enjeu de la procédure de vérification pour lui.

62. Compte tenu de ce qui précède, et malgré la marge d'appréciation de l'État en la matière, la Cour estime que les autorités nationales n'ont pas dûment tenu compte de la situation spécifique du requérant, et conclut que la procédure de regroupement familial n'a pas présenté les garanties de souplesse, de célérité et d'effectivité requises pour faire respecter le droit du requérant au respect de sa vie familiale garanti par l'article 8 de la Convention. Pour cette raison, l'Etat a omis de ménager un juste équilibre entre l'intérêt du requérant d'une part, et son intérêt à contrôler l'immigration d'autre part. Partant, il y a eu violation de l'article 8 de la Convention. »

[http://hudoc.echr.coe.int/enq#\("itemid":r"001 -145356"\)](http://hudoc.echr.coe.int/enq#()

2.

Aangezien, vierde onderdeel, het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

[...]"

Dat verzoekende partij van mening is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Dat in casu artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden zijn;

Dat Uw Raad op 28.01.2016 aangaf dat:

"Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procédure levert een schending van het

hoorrecht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Dat verzoekster, indien zij gehoord werd, had kunnen aangeven dat zij zwanger was en dat haar man al jaren in België verblijft en al jaren heeft gewerkt, maar nu tijdelijk werkloos is.

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing;

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

3.

De bestreden beslissing haalt als argument aan dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiel, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...) de werkloosheidsuitkering komt in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief naar werk zoekt.

Er dient te worden herinnerd aan de tegenpartij dat zoals bovenvermeld zij, normaalgezien, binnen de zes maanden van de vernietiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing had moeten nemen. De tegenpartij heeft dit niet gedaan en de verzoekster heeft dus een nieuwe aanvraag moeten indienen (op 5.08.2016).

Indien dit correct was gebeurd, had de man van de verzoeker werk. Hij zou dus geen probleem ontmoet hebben met de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen.

Vandaag de dag is de verzoeker werkloos en krijgt hij gemiddeld 1081.7€ per maand (zie feitenrelaas).

Btreffende het minimumbedrag bepaald in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, moet worden benadrukt dat deze verwijst naar artikel 14 van de wet van 26.05.2002:

« Art 14.(NOTA : bij arrest nr 5/2004 van 14-01-2004 (B.St. 27-02-2004, p. 11213), heeft het Arbitragehof artikel 14, §1, 1°, in zoverre het alle samenwonende personen op dezelfde wijze behandelt zonder rekening te houden met de kinderlast en artikel 14, § 1, 2", in zoverre het de categorie omvat van de personen die voor een geplaatst kind een bijdrage betalen, die de jeugdrechtbank of de administratieve overheden in het kader van de bijstand aan of de bescherming van de jeugd vaststellen, vernietigd)

§ 1. (Het leefloon bedraagt

1° 4 400 EUR voor elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont.

Onder samenwoning wordt verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

2° 6 600 EUR voor een alleenstaande persoon (en voor een dakloze die recht heeft op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie).

<W 2006-10-26/49. art. 2, 008; Inwerkingtreding : 30-03-2007>

3° 8 800 EUR voor een persoon die [...] samenwoont met een gezin te zijnen laste. (NOTA : bij arrest nr 123/2006 van 28-07-2006 (B.St. 01-09-2006, p. 43904-43911), heeft het Arbitragehof het woord " uitsluitend " in artikel 14, § 1, 3° van dit artikel vernietigd)

Dit recht wordt geopend van zodra er ten minste één minderjarig ongehuwd kind aanwezig is.

Het dekt meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner.

Onder gezin ten laste wordt verstaan, de echtgenoot, de levenspartner, het ongehuwd minderjarig kind of meerdere kinderen onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind.

De levenspartner is de persoon met wie de aanvrager een feitelijk gezin vormt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, in welke mate de echtgenoot of de levenspartner de in artikel 3 bedoelde voorwaarden moet vervullen.) <W 2004-07-09/30, art. 104, 003; Inwerkingtreding : 01-01-2005> »

Ook de Europese richtlijn 2003/86/CE behandelt het critérium van toereikende bestaansmiddelen in de context van een aanvraag voor gezinshereniging krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad van State hanteert de volgende rechtspraak hierover : « Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout

regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement » (CE, arrêt n° 225.915 du 19.12.2013); Deze rechtspraak bepaalt dat « La disposition proposée, en fixant un montant déterminé en-dessous duquel l'étranger serait considéré d'office comme ne disposant pas de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants, ne peut dès lors être admise. En effet, si un montant peut être indiqué, il ne doit s'agir que d'un montant de référence, qui ne doit pas empêcher de procéder à un examen concret de la situation de chaque demandeur à l'issue duquel il doit être possible de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et de sa famille, les moyens nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins. »

De parlementaire voorbereidingen van de wet van 8 juli 2011 die artikelen 40bis en 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wijzigt bepaalt als volgt :

« il est prévu à l'article 10ter, § 2, que la décision relative à la demande est prise en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier. Le simple fait que l'intéressé ne remplisse pas la condition de disposer de moyens de subsistance suffisants ne peut pas justifier un refus automatique d'octroyer un permis de séjour dans le cadre du regroupement familial. » (Ch., s. 2010-2011, DOC 53-0443/017, p. 34)

Dat hieruit volgt dat het cijfer waarnaar verwezen wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag onder hetwelke elke aanvraag moet worden geweigerd.

Hieruit volgt dat indien de persoon in kwestie niet over het referentiebedrag beschikt, er een in concreto examen moet worden uitgevoerd over de situatie van de persoon rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Het is duidelijk dat dit niet gebeurd is aangezien er geen rekening werd gehouden met alle bovenvermelde omstandigheden.

De tegenpartij gaat over tot het besluiten dat de bedragen die de man van de verzoekster krijgt niet voldoende zijn voor het onderhoud van het gezin zonder echter na te gaan wat de kosten van het gezin zijn en wat de exacte omstandigheden zijn van het gezin.

Artikel 14 van de wet van 26.05.2002 wordt geschonden en de motivatie van de bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van de wet inzake de formele motivering.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarde dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Concreet wordt vastgesteld dat verzoekster als bewijs van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot een stuk voorlegt waaruit blijkt dat haar echtgenoot werkloosheidsuitkeringen geniet. Verweerder wijst er evenwel op dat niet blijkt dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, waardoor gelet op het bepaalde in voormelde wetsbepaling deze werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervolgens gegeven op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd waarom verweerder van mening is dat de hierin opgenomen elementen die in rekening moeten worden gebracht, zich niet verzetten tegen het nemen van de verwijderingsmaatregel. Zo stelt hij allereerst vast dat niet blijkt dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van gezondheidsproblemen. Daarnaast motiveert hij, wat het gezinsleven met de echtgenoot betreft, dat de verwijderingsmaatregel het logische gevolg is van de vaststellingen dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toewijzing van de aanvraag tot

gezinshereniging en dat het verzoekster evenmin op een andere rechtsgrond is toegestaan legaal in België te verblijven. Hij stelt dat verzoekster en haar echtgenoot, indien zij de relatie willen voortzetten, een andere manier zullen moeten vinden om het gezinsleven uit te bouwen of te beleven. Verweerder heeft aldus geduid op basis van welke juridische en feitelijke grondslag de bestreden beslissingen zijn genomen. Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, werd hierbij ook gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het gezinsleven met de Belgische echtgenoot. Verzoekster kan niet voorhouden als zou, wat het bevel betreft, enkel worden verwezen naar het artikel van de wet waarop deze beslissing steunt, zonder de feiten te vermelden die hebben geleid tot deze toepassing van de wet. Zij houdt ten onrechte voor dat het bevel enkel wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het gegeven dat haar legaal verblijf is verstreken, zonder acht te slaan op het gezinsleven. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar de door haar in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad, en dit nog daargelaten het gegeven dat deze rechtspraak geen precedentswaarde heeft.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoekster, als echtgenote van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een

onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In de thans voorliggende zaak is het niet betwist dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon bestaan uit werkloosheidsuitkeringen. Gelet op voormelde wetsbepaling dient het bewijs te worden geleverd dat de referentiepersoon actief werk zoekt, opdat deze werkloosheidsuitkering in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen niet betwist dat het bewijs van actief werk zoeken niet werd geleverd en evenmin het bewijs dat haar echtgenoot hiervan zou zijn vrijgesteld, waardoor verweerder kon oordelen dat de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische echtgenoot niet in rekening kunnen worden genomen en, nu voor het overige geen andere actuele bestaansmiddelen werden aangetoond, niet blijkt dat deze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster refereert aan een vorige beroepsprocedure bij de Raad in het kader van een eerdere aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot die werd afgewezen en een in dit verband tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad dat het bestuur noopte tot een nieuwe beslissingname. De Raad dient in dit verband evenwel te benadrukken dat in zijn arrest nr. 150 247 van 30 juli 2015 het beroep werd verworpen in zoverre dit was gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 21 november 2014 die inzake deze eerdere aanvraag was genomen. Er werd enkel overgegaan tot de nietigverklaring van het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dat in dezelfde akte was opgenomen. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder binnen de zes maanden na voormeld vernietigingsarrest een nieuwe beslissing inzake de eerdere aanvraag diende te nemen. Het door haar gestelde dat zij gelet op dit beweerde nalaten van verweerder verplicht was een nieuwe aanvraag in te dienen en dat haar man werk zou hebben gehad indien verweerder binnen de zes maanden na het vernietigingsarrest een nieuwe beslissing had genomen, houdt geen steek en vertrekt van de incorrecte veronderstelling dat verweerder ten onrechte geen nieuwe beslissing nam inzake haar eerdere aanvraag gezinshereniging.

In zoverre verzoekster nog stelt dat het bedrag vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts een referentiebedrag betreft en ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, wijst de Raad op volgende bepalingen in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die stabiel en regelmatig zijn doch die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Verzoekster weerlegt de vaststelling van het bestuur niet dat in casu geen bestaansmiddelen voorlagen die, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat in casu

het bestuur ten onrechte niet is overgegaan tot het doorvoeren van een behoeftanalyse. Wezenlijk heeft zij in deze situatie ook niet het vereiste belang bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften van haar gezin te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). In deze situatie blijkt ook niet dat verzoeksters betoog waarbij zij stelt dat het bedrag van 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie slechts een referentiebedrag is en waarbij zij ingaat op rechtspraak inzake de door te voeren behoeftanalyse, dienstig is. Er kan in deze situatie niet worden ingezien waarom artikel 14 van voormelde wet van 26 mei 2002 zou zijn miskend.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In zoverre verzoekster betoogt dat zij – los van de relatie met haar echtgenoot – een privéleven in België heeft ontwikkeld waar zij wijst op haar integratie in dit land, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze concretiseert waaruit deze integratie dan wel precies bestaat en in dit verband evenmin een begin van bewijs voorlegt. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat enige integratie ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoekster maakt een privéleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk.

Verzoekster beroept zich verder op een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot. Er liggen op zich geen redenen voor om dit ingeroepen gezinsleven in twijfel te trekken.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, dient te worden vastgesteld dat de proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7-B.64.8 en B.52). Gelet op het voorgaande, en aangezien uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgaan tot een proportionaliteitstoets en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat vervolgens het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wenst de Raad te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de motivering van deze beslissing leert dat verweerder hierbij rekening heeft gehouden met het gezinsleven met de Belgische echtgenoot. Verweerder was evenwel van oordeel dat dit gezinsleven zich niet verzet tegen dit bevel, nu deze verwijderingsmaatregel het logische gevolg is van de vaststellingen dat niet is voldaan aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van de gezinshereniging en het verzoekster evenmin op een andere rechtsgrond is toegestaan legaal in België te verblijven. Hij stelt dat verzoekster en haar echtgenoot, indien zij de relatie willen voortzetten, een andere manier zullen moeten vinden om het gezinsleven uit te bouwen of te beleven. Hij weerhield in dit verband geen concrete hinderpalen. In het licht van deze motivering kan verzoekster niet worden

gevolgd waar zij aangeeft dat geen enkele afweging plaatsvond in het licht van het gezinsleven met de Belgische echtgenoot of artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat het loutere gegeven dat er een gezinsleven bestaat, betekent dat de verblijfsvoorwaarden niet langer dienen te zijn vervuld opdat men in het Rijk mag verblijven of in geen geval een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven.

De Raad herhaalt dat de wetgever in situaties zoals deze van verzoekster reeds een eerste afweging doorvoerde tussen het algemene belang, waaronder het economisch welzijn van het land, en het particuliere en familiale belang van een vreemdeling en het principieel gerechtvaardigd achtte – en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM – dat om in aanmerking te komen voor gezinshereniging in België een vereiste wordt gesteld van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de te vervoegen Belgische echtgeno(o)t(e). In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op zich niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Evenwel kan niet worden uitgesloten dat een concrete situatie wordt gekenmerkt door specifieke omstandigheden die maken dat alsnog een miskenning van artikel 8 van het EVRM aan de orde is. Het

komt aldus aan het bestuur toe om, indien het de weigeringsbeslissing gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met concrete elementen die er alsnog op kunnen wijzen dat er sprake is van een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM, en in dit verband alsnog een nadere beoordeling en afweging door te voeren. Hiervoor dienen er elementen voor te liggen die erop wijzen dat het stellen van de wettelijke voorwaarde – in casu de inkomensvereiste – alsnog, in de concrete zaak, op wezenlijke wijze afbreuk dreigt te doen aan het effectieve karakter van het gezinsleven. In casu bracht/brengt verzoekster in dit verband geen concrete argumenten naar voor, noch in het kader van haar verblijfsaanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift. Zij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die haar verhinderen om met haar echtgenoot in het land van herkomst of elders te verblijven en die maken dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar echtgenoot. Het enkele gegeven dat er sprake zou zijn van een duurzame relatie en een effectieve gezinscel wijst nog niet op concrete hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven elders. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat het bestuur in dit verband ten onrechte enig specifiek element niet in rekening zou hebben gebracht of in het licht van een dergelijk specifiek element ten onrechte geen verdere concrete belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

In zoverre verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissingen geen melding wordt gemaakt van het belang van de nationale of openbare veiligheid, het economische welzijn, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten of de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen, merkt de Raad allereerst op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM waaraan verzoekster refereert in casu als dusdanig niet speelt, waar sprake is van een eerste toelating en aldus in wezen geen inmenging in het gezinsleven voorligt. Verzoekster gaat er verder ook aan voorbij dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat zij ten laste komt van de sociale bijstand. Er wordt herhaald dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin een dergelijke voorwaarde wordt gesteld, is ingegeven ter vrijwaring van het economisch welzijn van het land. Het bestuur heeft aldus wel degelijk gehandeld ter vrijwaring van een gerechtvaardigd belang, met name het economisch welzijn van het land.

Verzoekster toont niet aan dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Verzoekster en haar echtgenoot wisten ook, of behoorden te weten, dat haar verblijfstoestand precair was, zodanig dat een verderzetting van het gezinsleven in België eveneens precair was. Zij dienden ook te weten dat het bestuur ter vrijwaring van het economisch welzijn van het land in beginsel een bestaansmiddelenvereiste kan koppelen aan de gezinshereniging in België. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Verzoekster verwijst nog naar het arrest Mugenzi t. Frankrijk van het EHRM van 10 juli 2014 en geeft aan dat het Hof in dit arrest oordeelde dat het zich laattijdig uitspreken over de gezinshereniging een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg had. De Raad kan in dit verband volstaan met vast te stellen dat in casu niet blijkt dat het bestuur zich laattijdig zou hebben uitgesproken over de aanvraag om gezinshereniging en aldus evenmin blijkt dat het gelijkaardige gevallen betreft. Aldus blijkt niet dat verzoekster deze rechtspraak dienstig kan inroepen.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In tegenstelling tot in de aangehaalde rechtspraak blijkt thans dat verweerder, wat het bestreden bevel betreft, bijkomend heeft gemotiveerd wat het gezinsleven betreft en verzoekster laat na concreet in te gaan op deze voorziene motivering.

De Raad benadrukt ten slotte dat artikel 8 van het EVRM op zich ook geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoekster niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De Raad stelt, wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, vast dat verweerder rekening heeft gehouden met de ter staving van de aanvraag om gezinshereniging voorgelegde stukken en verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig gegeven ten onrechte niet in aanmerking is genomen of dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenfinding. Zij kan niet ernstig voorhouden dat haar gezinsleven bij het nemen van deze beslissing niet in rekening zou zijn gebracht, waar dit net de grond van haar aanvraag betrof en zonder hetwelk er geen sprake zou zijn van een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft verder aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is miskend wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, waar het nemen van deze beslissing enkel wordt gerechtvaardigd door de vaststelling dat haar legaal verblijf is verstreken zonder in dit verband een gepast onderzoek te voeren naar alle elementen van de zaak die verweerder gekend waren. De Raad herhaalt in dit verband evenwel dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk aangeeft dat verweerder ook specifiek wat dit bevel betreft het gezinsleven met de echtgenoot in rekening heeft genomen en verder vaststelde dat niet blijkt dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen of gezondheidsproblemen, en zo ook is tegemoet gekomen aan het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In het verlengde hiervan, en gelet op voorgaande bespreking onder meer van artikel 8 van het EVRM, kan evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat een concrete toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze wetsbepaling zou miskennen. Verzoekster geeft op zich niet aan te betwisten dat zij op het ogenblik van het geven van dit bevel langer in het Rijk verbleef dan toegestaan. De Raad benadrukt ook dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM of andere hogere rechtsnormen niet aannemelijk maakte. De toelichting van verzoekster laat niet toe een miskenning van deze bepaling van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geded, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.8. Verzoekster geeft in de loop van haar uiteenzetting van het middel ook nog aan, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het hoorrecht te willen aanvoeren.

De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De Raad stelt vast dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag alle volgens haar nuttige gegevens en stukken inzake haar gezinsleven en de in haar situatie geldende verblijfsvoorwaarden heeft kunnen voorleggen aan het bestuur. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de hoorplicht niet inhoudt dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega). Verzoekster maakt aan de hand van haar uiteenzetting niet aannemelijk in het kader van haar aanvraag gezinshereniging niet reeds op afdoende wijze haar standpunt kenbaar te hebben kunnen maken.

Daarenboven blijkt dat de eerbiediging van het hoorrecht geen absolute gelding heeft en een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden over te gaan tot de afgifte van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt zo ineens zwanger te zijn, doch dit betreft niet meer dan een loutere bewering in het kader waarvan zij geen begin van bewijs kan voorleggen. Daarnaast stelt zij dat haar echtgenoot reeds jaren in België verblijft en werkt en slechts tijdelijk werkloos is. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster met dit gestelde andermaal niet weerlegt dat niet blijkt dat haar echtgenoot actief werk zoekt, waardoor ook haar stelling dat het slechts een tijdelijke werkloosheid betreft niet meer is dan een loutere bewering. Verweerder hield verder rekening met het gegeven dat de echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft, en aldus een nauwe band heeft met dit land, en deze hier verblijft. Het gegeven dat de referentiepersoon thans een werkloosheidsuitkering geniet, impliceert ook reeds dat deze in het verleden heeft gewerkt, zodat dit gegeven het bestuur evenzeer gekend was. Het gegeven dat de referentiepersoon al jaren in dit land verblijft en hier in het verleden heeft gewerkt zijn ook geen elementen waarvan blijkt dat deze op zich van aard zijn dat deze een wezenlijke invloed vermochten te hebben op het beslissingsproces. Aldus maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat inzake deze elementen nog een specifieke motivering zich opdroeg of hiermee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Een miskennis van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS